

Synod Information

4 2019

- Och Ordet blev kött
(Joh 1:14)

* Beträktelse: Förlorad, inte bortglömd. (KL)	1
* Lokalt: En vandring med Synoden. (CB)	2
* Internationellt: Norskt jubileum. (AE)	3
* Ett överraskande beslut? (AK)	4
* Hälsning från ordföranden. (JN)	5
* Extra: Ett cafésamtal i London, del IV (RT/JN).	7
* Synodens Tankesmedja senaste samt Podd.	9
* Lär känna vänstift och församling västerut. (JN)	10
* Biskop Bertils förord till Grund & Gränser III 2002.	11
* Var hittar jag andra vettiga gudstjänster m.m?	12

– Hur kan jag stötta Synodens arbete?

* Förbön och gåva: Plusgiro 78 05 51-8.

* Medlemsavgift 2019!

200:- (till plusgiro 780551-8). Ny medlem: maila
info@synoden.se eller ring 072 - 931 83 42 (ordf.)

Stilla dygn, Högmässa Söndagssamling och Årsmöte!

Lördag 28/3 kl 13 Lunch, Bibelsamtal kl 16.

Stefan Svensson leder bibelsamtal, meditation och högmässa.

Söndag 29/3 kl 9.30 Öppet samtal om Preses/råd

kl 11 Högmässa, kyrkkaffe.

Söndagssamling ”Att inte veta något om morgondagen”

Anförande av Massör JK Ann Lång.

Middag ca kl 13.45. Årsmöte ca kl 14.45.

Info och anmälan: info@synoden.se alt. 072 931 83 42 (ordf.)

Eget rum från lördag lunch till söndag middag 715:-

Synod Infon per post med inbetalningskort till alla intresserade utan specifik kostnad men gärna en gåva!

Skriv till K Strindberg, Gröndalsvägen 110, 117 68 Stockholm.

Betraktelse: Förlorad - inte bortglömd

I Lukas 15 berättar Jesus tre liknelser. De handlar alla om en brunsten samhörighet.

Den första berättar om ett bortsprunget får. Det oskäligen djuret kan nog lockas på avvägar - gräset ser grönare ut på andra sidan - men när det upptäcker sin vilshenhet och har trasslat in sig i törnesnåret, vad annat kan det göra än att bää översiggivet? Flocken har dragit vidare och herden syns inte längre till.

Hur många är inte de som gått vilse i livet och inte har en aning om var de ska söka efter sin djupaste lycka och eviga tillhörighet.

Därnäst kommer liknelsen om den borttappade penningen. I kvinnans ägo fanns tio silvermynt, värt runt 2 000 kronor styck. Kanske var de hennes hemgift - kärleksgåvan från far och mor som ska räcka till försörjningen om något händer därutån för barndomshemmet. Ett har förkommit. När? Hur? Utan röst och utan hopp ligger det där i mörkret och svartnar alltmer av oxidering. Lika hjälplöst som farao efter att för fjärde gången ha förhärdat sitt hjärta mot Guds befallning att släppa Hans folk. Nu sänker sig natten, nådatiden är förbi, endast tomheten och plågorna återstår.

Hur många är inte vi som gång efter annan hört Herrens kallelse, men svarat "Ja, men inte än, i morgon kanske" tills rösten tystnat och hjärtat kallnat.

Den tredje episoden Jesus ger oss handlar om den förlorade sonen. Ja, nog betar han sig skamligt, men han är dock en människa. Alltså en som kan ta sitt öde i egna händer och komma till besinning. Han kan själv stå upp, han vet var hemmet är även om han inte vågar tro på att mötas av kärleken från förr.

Men Fadern har inte glömt sitt barn, sin peng eller sitt får. För sonen ställer han till med fest. Ett kalas som vida överstiger det pojken fick i främlingsland. Sonen - inte hans pengar - är här i centrum.

Kvinnan tar fram kvasten och sopar bort all lättjans och försagdhetens spindelväv. Hon tänder åter upp evangeliets ljusa förkunnelse. Och hon hittar!

Herden ger sig ut i den ofruktbara öknen. Han ger sig inte förrän han kan bära det darrande förskrämda lammet nära sitt hjärta och lugna det.

Änglarna gläder sig, fåren välkomnar sin frände, grannkvinnorna hör lovsången och du; vad gör du om inte knäpper dina händer och i förtröstan ber: Fader vår, tillkomme Ditt rike!

KL

Lokalt: En vandring med Synoden

Några av oss, som är verksamma i Synoden, har varit med från början. Vid en samling i Lunds stift gav oss Bertil Gärtner en riktning: ”Synoden är en bön om andlig vägledning.” Det tog vi fasta på när dekanatet i Malmöhus län bildades. Vi började med en bönbok, som senare blev till boken *Låt oss be*, med dagliga böner för lokalförsamlingen. Ett av de mest kreativa uppslagen var *En ny bok om Kyrkan* (1987). För min del ledde den till att jag började skriva psalmer.

Vi ville med Synoden ge en röst åt kristenfolket i Svenska Kyrkan. Synodmötena blev paralleller till kyrkomötet och gjorde viktiga uttalanden. Den blev också ett nätverk, där många kristna kom närmare varandra. Men det visade sig att den ursprungliga idén tappade kraft. Ett efter ett av dekanaten lades ner. Nu är Jönköpingsdekanatet det enda, som är intakt. Hur arbetar då vi?

Grundtanken är att var och när det är möjligt bidra till att stärka tro, hopp och kärlek i Svenska Kyrkan. Det innebär att vi gör det i samverkan med lokalförsamlingar, organisationer och frikyrkor. Tillsammans med Eumenia och Växjö domkyrkoförsamling har vi firat minnet av väckelsemannen Peter Lorenz Sellergren. Tillsammans med Växjö Maria-kyrka och Domkyrka samt Kalmar Domkyrka har vi visat utställningar om Eva Spångbergs starka vittnesbörd i konst.

Vi har kunnat hänvisa till bibelstudiegrupper på fem platser under flera år. Hjelmserysstiftelsen är en fast samlingsplats med andlig gemenskap och kristen undervisning, senast Dagar för Kyrka och akademi kring ämnet Kristi Kyrka. Professor Per Eriksson – tidigare rektor för Lunds universitet – har föreläst om hur det är att vara kristen i vetenskapssamhället.

S:t Johannes säger gång på gång i sitt första brev att bekännelsen till inkarnationen är sanningens kännetecken. Den som bekänner att Guds Son har blivit människa i Jesus har sanningen. Den som inte bekänner det, har inte sanningen. Det är presens som gäller. Bekännelsen till inkarnationen skall vara i centrum hela tiden. Det har vi kunnat bidra till med en utställning i Växjö domkyrka med verk av konstnärinnan Vivi-Ann Karlsson, Slätthög.

Kretsen kring dekanatet är ungefär 100 personer. Ett sammanhållande band utgörs av Vänbrevet, som kommer ut fyra gånger om året. ”En bön om andlig vägledning”, det var så Bertil Gärtner sade. Det innebär att ta vara på alla öppningar, som Anden har förberett – och att ha tålamod med varandra. Det är Guds rikes stora sak, som gäller. CB

Synodrådet annonserar mer?! Plusgiro 78 05 51-8.

Extra gåva gör det möjligt att annonsera mer. Specificera i så fall din gåva. Välkommen med en gåva för annons i tidskrift där du menar att Synoden borde synas mer.

Välkommen med din gåva för detta ändamål eller för ospecificerade. Glöm inte medlemsavgiften 200:- - den är det mest avgörande!

Internationellt: Norskt jubileum.

Den norska organisationen For Bibel og Bekjennelse firade sitt 100-årsjubileum lördagen den 12 oktober 2019. Undertecknad var med på detta jubileum, som en förlängning av en vistelse i Oslo för att närvara vid Nordeuropeiska lutherakademins teologiska symposium (NELA:s årliga symposier äger rum på olika platser i Norden olika år). Man kan säga att jubileet inleddes med en nordisk bekännelsekonferens redan på fredagen i "Misjonssalen" i Oslo centrum. Till denna konferens var flera olika bekännelseorganisationer inbjudna. Forskaren Ole Fr. Kullerud höll ett inledningsföredrag om historiska perspektiv på aktuella kyrkliga utmaningar och FBB:s ordförande Knut Alfsvåg höll i samband med ett samtal mellan deltagarna ett anförande om varför kvinnliga präster är en viktig fråga.

Det egentliga jubileet ägde alltså rum på lördagen. Platsen för detta jubileum var Ryenbergets kyrka, en kyrka som tillhör det lilla kyrkosamfundet DELK. DELK (Det evangelisk-lutherske kirkesamfund) är f.ö. ett halvt århundrade äldre än FBB, har främst funnits i Vestfold, och startades främst för att man i en tid då kyrka och skola hängde ihop ville ha egna skolor. Man fick kungligt tillstånd att existera när unionskungen Oskar II regerade. I Ryenberget i Oslo är det tydligt att DELK driver skolor eftersom huset är en kombinerad kyrka och skola.

Två föredrag hölls. Asle Dingstad höll ett föredrag om norsk kyrkohistoria under 100 år och Knut Alfsvåg talade om dagens utmaningar och framtidens kyrka.

Högmässa firades i kyrkan, och den kan väl anses ha blivit ekumenisk, även om det inte var avsikten från början, eftersom predikanten Mikael Bruun, som är präst i Den norske kirke (DNK) ersatte Jan Bygstad, som fått förhinder. Liturg var Boe J Hermansen, som liksom Jan är präst i DELK. Bägge torde ha bytt samfund från DNK till DELK under senare år.

En fin och högtidlig festmiddag i Ryenbergets kyrkas gymnastiksal avslutade jubileet. Många hälsningar framfördes från närstående organisationer, även från Sverige (Göran Beijer var bland dem som hälsade).

Folk i FBB har traditionellt hört hemma i Den norske Kirke, men det finns numera också andra ganska nybildade sammanhang på olika ställen i Norge som samlar bekännelseetrogna kyrkmänniskor till gudstjänst, utöver det att DELK har fått både nya församlingar och präster som övergått från DNK. Det norska kyrkolivet kännetecknas av många lågkyrkliga missionsorganisationer, medan livet i den norska folkkyrkan på många håll liknar situationen på vår sida kölen. Jag har fått intrycket att DELK står i denna lågkyrkliga eller haugianska tradition, men att dess liturgi är snarlik den som DNK traditionellt har haft.

Eftersom jag inte kunde ta tåget hemåt förrän på söndagen firade jag gudstjänst på Ryenberget även den 13/10. Både barnkör, skolungdom och de nya konfirmanderna deltog i gudstjänsten som var utlyst som familjegudstjänst.

AE

Ett överraskande beslut?

Reaktionerna på Överklagandenämndens friande av Rune Imberg gav intryck av att vara överraskade. Den analys som jag och Rune gjorde var att det var ett öppet läge. Det rådde oklarhet kring vad nämndens beslut skulle bli. Därför kunde man inte bli överraskade hur beslutet än föll. I efterhand har en del av de överraskade krävt ändringar i Kyrkoordningen. Kan man göra sådana ändringar och hur kan bekännelsetrogna präster agera i ljuset av utfallet?

Anklagelsen mot Imberg var i allt väsentligt att han i brev till biskop och domkapitel avsåg sig deras tillsyn och förklarat att han ville stå under Missionsprovinsens andliga tillsyn. Detta menade domkapitlet var oförenligt med prästvigningslöftena. I överklagandet framhölls det att Rune dels utövat sin åsiktsfrihet och dels att han utövat den nödrätt som bekännelseskriterierna ger att trotsa den kyrkliga makten. I verkligheten är både prästers yttrandefrihet och rätten att agera i strid mot kyrkans ledning ett uttryck för samma nödrätt; skillnaden gäller ord och handling. Inför Överklagandenämnden förklarade Rune att han kunde stå under domkapitlets tillsyn i administrativa frågor men inte i frågor som gällde andligt ledarskap. Nämndens beslut innebar att de fann att Runes uttalanden låg inom ramen för en prästs åsikts- och yttrandefrihet. Nämnden behövde därför inte pröva den andra delen av nödrätten; rätten att agera illojalt. När man nu från kyrkopolitikernas sida föreslår ökad repression kan detta leda till att nämnden i framtiden måste pröva både den nödrätt som det innebär att präster har yttrandefrihet och prästers rätt att agera mot den kyrkliga makten. Frågan kommer då gälla bekännelseskriteriernas kyrkorättsliga ställning. Också utgången av den prövningen är öppen.

Innan några ändringar i kyrkoordningen är på plats kan man dock räkna med att detta rättsfall är ledande på område. Utan tvekan befinner sig präster i Svenska kyrkan nu i en brytningstid. Man har fått ett skydd genom detta rättsfall. Vill man stärka den gamla trons ställning och dess hemorts rätt i Svenska kyrkan kan präster pröva flera olika vägar i både ord och handling.

För det första är det möjligt att bedriva lokal ekumenik med Missionsprovinsens församlingar. Predikstolsutbyten, ekumeniska gudstjänster och liknande utbyten normaliserar situationen mellan Svenska kyrkan och Missionsprovinsen. Det är helt klart inom kyrkoordningens ramar och skapar praktiskt utrymme för trons fortlevnad. Det kan också fungera som en katalysator till fortsatt frimodigt bekännande inom Svenska kyrkan.

För det andra är det möjligt för präster att begära att bli upptagen i Missionsprovinsens prästkollegium. Man får då stå i relation till en biskop utan att bryta sina prästvigningslöften. Detta har redan stått klart sedan tidigare i och med att medlemskap i liknande sammanhang bejakats också av biskopsmötet (i den mån det inte stod i motsatsförhållande till lojaliteten mot Svenska kyrkan).

forts.

Det är för det tredje är det möjligt att skriva till stiftets biskop och meddela att man måste avsäga sig vederbörandes tillsyn av samvets skäl och att man vill hålla samtal med vederbörande för att samtala om Svenska Kyrkans framtid och varför man har dessa samvetsbetänkligheter.

För det fjärde och sista är det möjligt att i debattartiklar och i personliga samtal med kyrkans ledning lyfta hur destruktivt det är att försöka fördriva en minoritet genom kyrkorätt och rättsprocesser. Gör man inte åtminstone detta kan man snart vara i ett läge där krisen förvärrats genom oöverlagda kyrkomötesbeslut.

Slutligen gäller i varje läge den påminnelsen att sanningen alltid kan sägas; den måste bara uttryckas med tillräcklig kärlek. AK

Hälsning från ordförande

Kära vänner,

Vi närmar oss pånytt undret i krubban. Jag fascineras alltmer, vart år, över linjen från den yttersta tidens dramatik genom undret i krubban fram till ljuset för världens liv i Kyndelsmäss. Så älskade Gud världen, och så nära vill han komma var och en av oss, också mitt i oro och osäkerhet, på ett särskilt sätt just då.

Synodrådet har arbetat vidare med frågan om Preses och/eller Presesråd, det gäller allt trons folk. Under nya förutsättningar läser vi biskop Bertils anmodanden i dokumenten efter Linköpingsmötena 1997, 2000 och 2002. De finns tillgängliga på hemsidans Uttalanden. Synoden syftade från början till att synliggöra vilsheten efter att kyrkomötet blev en skuggriksdag 1982. Vi ber för och om ett ledarskap i Svenska kyrkan värt namnet. En Preses eller Presesråd skulle förtydliga det behovet. I stadgan (§7) är det avgörande att rådet får minimum tre anmodanden att iscensätta val. Stämman 2020 fattar andra beslutet om stadgan.

Välkomna till Stämma inlett med Stilla dygn och lunch 28/3. Stefan Svensson leder bibelsamtal, meditation och mässa. Ann Lång medverkar efter Högmässan 29/3 med anförandet ”Att inte veta något om morgondagen”. Hon jämför sin egen osäkra hälsa med kyrkans. Årsmötet ca kl 14.30 efter middagen. Den som önskar är välkommen till samtal och info om Preses/råd kl 9.30 29/3.

Synodrådet har under hösten fått landa lokalt såväl i Ytterby som i Alby som i Värnamo. Tack för det. Vår gäst i Alby bloggade om (höst)mötet, en reflektion över vad Synoden gjort, gör/vill göra och inte/ för skillnad. <https://sofialillyjonsson.com/2019/11/01/synoden/>.

Synodrådet/eller delar av det/ kommer gärna till dig/er – hör av dig. Där syns flera kontaktpersoner på denna Sy Infos sista sida. I Alby firade vi mässa i en slags föreningslokal, i Värnamo fick vi delta i ett hem. I Ytterby samtalade vi mycket. Vi gläder oss över extra gåvor som bl.a. finansierat annonseringen i Kyrkans Tidning, Kyrka och Folk och Kristen Fostran. Särskild gåva till annonsering i SPT. Stort tack å alla medlemmars och intresserades vägnar! Med en förstärkt kassa kan vi resa längre och söka upp mer isolerade.

En stor sak är att dekanen Bengt Ådahl har biskopsvigts under hösten. I sitt senare publicerade tal till konventet uppmanade han alla att bilda församlingar. Här förefaller en tydlig skillnad till Synoden synas. Synoden vill stärka de församlingar som finns och är på väg att gå under, och deras

missionsarbete. Det är en fråga hur vi definierar då det blir en *annan* församling. Studentförsamlingarna i Lund och Uppsala liksom Hjälmeryd hävdar sig vara gudstjänst-gemenskaper inom ordinarie församlingar, de förra t.o.m. med egna församlingsråd. Det är inte svårt att på det ena eller andra sättet döma ut ett svenskkyrkligt församlingsliv men kyrkans läge har i sanning alltid varit förtvivlat i det jordiska. Frågan är om vi inbjuder Jesus eller inte, och ingen förbjuder oss att göra det i våra hem. Det är så det alltid börjat. Och striderna kommer oavsett hur precisa eller öppna anspråk gemenskaperna/församlingen står för. Men vi behöver rådgöra lokalt, inte bara som organisationer utan framför allt som människor. Därför behövs också Synoden. Vi behöver gudstjänstgemenskaper i olika format, lämpligtvis fokuserade på olika diakonala uppgifter (studentarbete är en sådan uppgift!). Den fjärde följande delen av samtalet med biskop Rod(erick) Thomas (biskop särskilt för Engelska kyrkans motsvarande Oasförsamlingar) handlar framför allt om mission och evangelisation, om hur vi kan föreställa oss att kunskap i kristen tro väcks, stärks och befästs.

Den ännu större saken under hösten är Överklagandenämndens friande av Rune Imberg. Om det beslutet står sig bryts redan en tänkt isolering. Men det är inte säkert. Andreas Karlgrens skickliga förarbeten har kunnat visa på Göteborgs domkapitels oriktiga behandling av flera ärenden. Det förefaller som om Rune Imberg kände sig tvingad att meddela Susanne Rappman att han inte kunde följa hennes andliga tillsyn (Jämför med den nya Londonbiskopens hållning enligt biskop Rod i SyInfo 2/2019 sid 6). En grupp Göteborgspräster hade tidigare reserverat sig gentemot den dåvarande Göteborgsbiskopen Lars Eckerdal. En svagare punkt i det nu presenterade försvaret gäller att Svenska kyrkans signifikanta formella bekännelseskrift är Confessio Augustana och inte de polemiska texterna. Det som talar starkare för Rune Imberg är flera dekaners tidigare fråga till sina domkapitel när biskopsmötet gick emot ämbetsrapporten 1993. De bekräftades som goda och hederliga präster. Ärliga frågor i rätt tid leder längst. Om Missionsprovinsens präster och biskopar arbetar för Svenska kyrkans döende församlingar kommer de att ha en avgörande betydelse. Frågan är om kyrkfolk får möjlighet att ta tillvara resurserna. Om det bara handlar om nya församlingar blir det isolering. Missionsprovinsen räddar många präster men både präster och frimodigt kyrkfolk behövs i de flesta församlingar!

Sofia Lilly Jönsson kunde beskriva en tredje framtidsstrategi: att genom Synodens existens visa på faktisk mångfald, ett argument svårt att slå bort. Hon kunde referera den Engelska kyrkans exempel att församlingen bestämmer vilken präst de vill ha (vilket i Svenska kyrkans ordning betyder extra gudstjänstgemenskap – stor eller liten - i församlingens territoriella område). Och hennes perspektiv var inte pensioneringen utan den öppna gravens.

Så länge Synoden har och får medlemmar i alla åldrar och på alla orter finns det all anledning att vara frimodiga! Glöm inte medlemskapet 200:-/år, se postgironumret på framsidan. Rådet har sagt att medlem alternativt den som gett gåva får Synodinfo under tre år, om man inte anmält annorlunda. Det är ett faktum att man glömmer årsavgifter. Åren går snabbt, därför har vi en viss buffert. Det avgörande är ditt intresse och förbön, men en extra (jul?!)gåva, mindre och större, gör att vi kan ta vidare steg. En välsignad Advents- och Julhelg önskar jag dig. Mvh ordf Jonas Nilsson

Extra: Ett cafésamtal i London, del IV (av prel. VI).

Ett samtal i januari 2018 om Engelska kyrkans fem vägledande riktlinjer för såväl traditionalister som modernister, här i fjärde delen särskilt om mission och evangelisation, senare om hur anklagelser mot präster m.m. hanteras. Undertecknad frågade en företrädare (biskop) för engelska 'lågkyrkliga'. Denne biskop Rod kan inte tänka sig ett land mer bestämt av övertygelser än Sverige! Den som önskar en översättning är välkommen att höra av sig.

I i Sy Info 2/2018,

<http://synoden.se/onebmedia/Sy%20Info%20202018%20Hemsidan.pdf>

II i 2/2019,

<http://synoden.se/onebmedia/Sy%20Info%20202019%20Hemsidan%20b.pdf>

III 3/2019.

<http://synoden.se/onebmedia/Sy%20Info%203%202019%20Hemsida.pdf>

De som ännu inte tagit del av Engelska kyrkans fem vägledande riktmärken för kandidater vad gäller respekt för kollegor, se https://www.churchofengland.org/sites/default/files/2017-10/the_five_guiding_principles.pdf

Ett cafésamtal i Redhill i södra London torsdag 26/1 2018:

“- I found myself, doing Old Testament studies (I have focused on 1 and 2 Chronicles from a historiographical point of view), with a focus on the concept of image. I have worked with it for a couple of years and happened to look up the concept of image on the internet. I was really surprised that a quick internet search came up with references to evangelism and mission. I also found that the oriental Warburg Institute, here in London, founded and organized their library first with the concept of Image (first floor). On the second floor the concept of Word – how to communicate. On the third floor the concept of Orientation (bringing words into beliefs and world-views) and finally the concept of Action, the activities which turned the orientation into political history.

- What was the last one?

- Action. Image, word, orientation and action.

- Interesting organization- because to me, as I think about church planting throughout England, how you organize it is absolutely critical.

- I would say, that traditionally - nowadays - the way of organizing knowledge - epistemology - relies on an understanding of knowledge as a fruit of development, heavily influenced by the concept of time (sometimes questioned as being an illusion). The concept of image is a better way to summarize what we know and what we understand, not as a particular development, but as an overview of what we can understand. Within the concept of image you depend on relationships between different parts of the image. This goes back all the way to Newton and Leibniz with the very simple explanation that when Newton gave us the absolute starting point from which time and knowledge could be traced, he gave it out of a theological conviction. This worked as long as we developed our theological understanding. But somewhere during that process, over time, secular matters turned out to be not a context but a deconstructed understanding, without any centre.

The question of organization is somewhere between image and word, possibly also including orientation. When you bring together the images from light and music into, or rather out of, word (difficult to describe this adequately) you form orientation. Relationship is another side of organization. But I still struggle with the question of how to relate or understand the relationship between image and essence.

From a Lutheran point of view, still speaking from an Aristotelian point of view, the essence is in the sacraments. So to receive the body and the blood is to receive the essence. Therefore, I can understand the question of 'assurance', however this should not be separated from the question of faith and the gospel. These aspects go together. But without the image, there is nothing. The image does not exist independently.

- I would not divide word and sacrament quite that way.

- Ok.

- I would keep them together, as part of the essence. But I agree that is an interesting way of looking at knowledge, an image containing an essence.

- However, it is easy for the image to become isolated and thus too limited a concept. We are back at the first question of how we get first impressions: the first images of what faith, life and hope are. If the process stops there it will not grow. If there are seed-planters, so that there are words, those words help us to grow and cannot be separated from Scripture. That is a key concept for me at least, we have the words of the gospel, which we cannot change.

- Interesting that you speak of image. I can see how that understanding is reflected in some of the things that we currently do. So, for example, there is a new course called Life Explored. It is designed to attract people who have no understanding at all of anything to do with Christianity and for whom, a Christianity Explored course would be too rich with too much to take on board too quickly. So people can start with Life Explored. The interesting thing with that is that it is predominantly image based and is highly visual. The course wants people to think about the idols in their lives - everybody worships something. It helps people to see, through image, what it is that fills their minds - what images that fill their minds.

- And this is where image, rather than encapsulating knowledge, can become a distortion of knowledge, because certain images have captured people's minds and are preventing them from seeing God.

- I would say that a very, very, difficult problem for us in a Swedish context is that we have accepted that we do not believe in anything, and that is our religion. And therefore, when reflecting upon what we believe, as I understand it what we prioritize, it is difficult to have a vocabulary which can include reflection on our images as a belief.

- I understand that, but if you get away from the language of belief and move into the area of what fills your mind, that is a different way of looking at it. Swedish people very clearly believe in many things.

- Yes, of course.

- So for an outsider, I have not met a country more conditioned by beliefs.

- Right, I agree.

- I recently met a girl who used to be an au-pair for us, she has got her own daughter, she was introducing her 20 year old daughter to us. And I was talking to her about what she was doing, and I do not think English people would-begin to understand the things that were motivating her. She was

assuming a shared understanding of life - of what is important and of what is good that is completely different.

- Those words are profound; I think, very true, but as complicated as they are important. I am really interested in the cultural differences that affect how people respond to the gospel, how to communicate it not only within one's own context but also to the context of others. I think that the letters to the Corinthians are key. In the Mediterranean area, between West and East, outside Jerusalem and within a contemporary world, Paul describes how to teach the gospel in practice. He addresses those who are weak as well as those who are strong and urges them to come together.

- Absolutely. The weaker brother who is the more legalistic person. I can see that those two epistles are highly significant. To be continued.... JN

Från Tankesmedjan (<http://synoden.se/tankesmedja/index.html>):

Läs Sy Info här för att lätt nå länkarna.

De tre senaste bidragen:

40. Fadern.

<http://synoden.se/onewebmedia/info%CC%88r%20Fadern.pdf>

39. Guds rike eller reinkarnation.

<http://synoden.se/onewebmedia/Guds%20rike%20eller%20reinkarnation%20%281%29.pdf>

38. En ordförandes svar på högstadiefrågor om religion.

<http://synoden.se/onewebmedia/En%20ordfo%CC%88randes%20svar%20p%CC%8A%20ho%CC%88gstadiefra%CC%8Agor.pdf>

Sista stycket i bidrag 39:

“Guds rike eller reinkarnation.

....

Det är tydligt att inkarnationstro är människors önskan att få stanna kvar här på jorden. Med ständiga återfödselar är man dock tillbaka i kretsloppet som aldrig tar slut och som buddhisten vill bryta och ta sig ut ur. Att den har fått en sådan utbredning även hos kyrkfolk tyder på en utebliven, undermålig eller suddig undervisning som är alltför öppen och oklar. Den kristna frälsningen går utöver livet här och är ett annorlunda liv, ett liv som evigt består. Det är inget vi har tänkt ut, snarare något helt ofattbart. Det följer inte automatiskt när vi dör utan måste vinnas här för att bestå. Det är att tro och lita på och göra och följa Honom som är vägen, sanningen och livet. JMF”

Missa inte att lyssna till podden med Andreas Stenkar Karlgren:

<https://poddtoppen.se/podcast/1455348953/ingen-hinner-fram/28-advokaten>

Lär känna vänstift och församlingar västerut.

Svenska kyrkan står i kommunion också med Anglikanska kyrkan.
Församlingar i Norwichstiftet/Engelska kyrkan (vänstift till Luleå):

*** Christ Church Lowestoft**

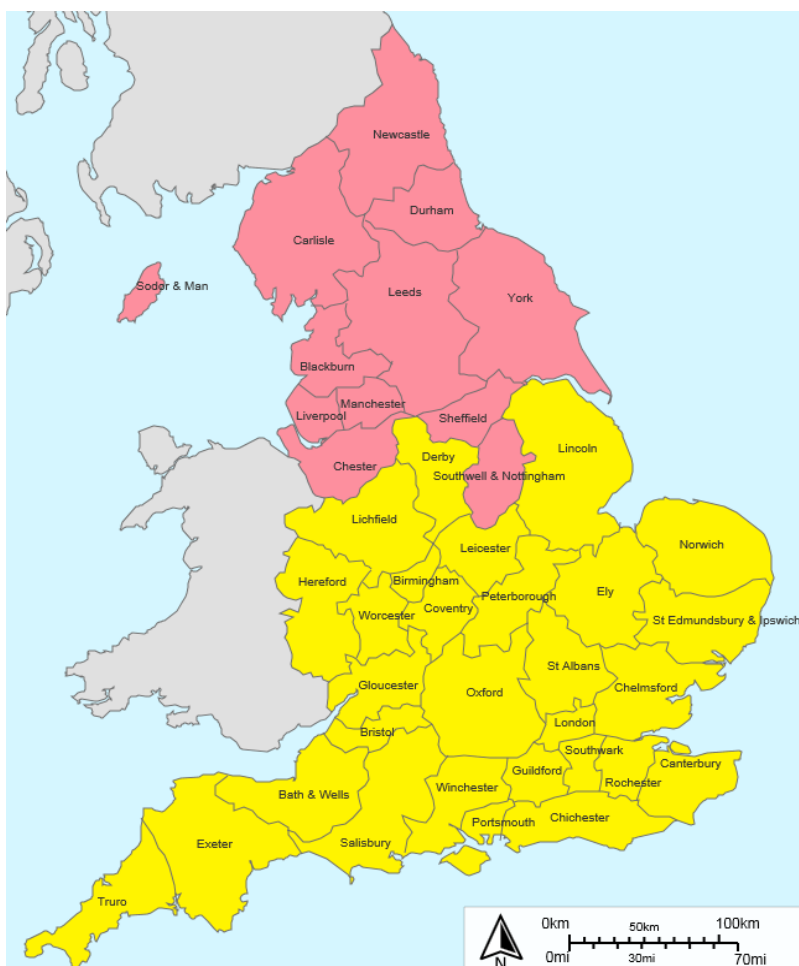
Whapload Road, Suffolk NR32 1XD

https://www.christ-church.info/Groups/314084/Christ_Church_Lowestoft.aspx

*** The Parishes of Walsingham, Houghton & the Barshams**

The Vicarage, Church Street, Little Walsingham

<https://www.walsinghamparishes.org.uk/>

(med reservation för de senaste uppdateringarna)

Några av Svenska kyrkans vänstift med Engelska kyrkan:

Norwichstiftet - Luleå stift,

Lincolnstiftet - Härnösand stift

Chelmsfordstiftet - Karlstad stift

Gloucesterstiftet - Västerås stift

Trurostiftet (Cornwall) - Strängnäs stift

Europastiftet - Visby stift

(Ripon&)Leeds/Wakefield stift - Skara

Oxfordstiftet - Växjö stift

St Albanstiftet - Linköping stift

Skrifter som kan fås genom info@synoden.se :
(eller 072 931 83 42)

Förordet till Grund och Gränser III.

Vid det första Linköpingsmötet 1997 presenterades * GRUND & GRÄNSER, EN DEKLARATION OM KYRKANS TRO OCH LIV.

[<http://synoden.se/onewebmedia/Grund%20och%20Gra%CC%88nser%20I.pdf>]

Den innehöll två avdelningar. Den första handlade om den kristna trons grund, om Gud, om Jesus och människornas frälsning, om uppenbarelsen, om lagen och kristen livsstil och om kyrkan – och om de avvikelser från Guds Ord som blivit allt vanligare i vår kyrka. Den andra delen var en skiss av kristet liv under rubriken ”Ett apostoliskt utformat kyrkoliv för Svenska kyrkan”.

Vid det andra Linköpingsmötet, år 2000, kom * GRUND & GRÄNSER II, som gav en längre framställning av den första delen av det första dokumentet.

[<http://synoden.se/onewebmedia/Grund%20och%20Gr%C3%A4nser%20II.pdf>]

Skissen av det apostoliska kyrkolivet har nu utvidgats i en längre framställning, kallad * GRUND OCH GRÄNSER III.

[<http://synoden.se/onewebmedia/Grund%20och%20Gra%CC%88nser%20III.pdf>]

Som vid de förra publikationerna har material tagits fram av olika medarbetare. Det har sedan bearbetats av Erik Petré.

I förhoppningen att också detta häfte ska bli till hjälp för dem som konkret vill leva ett apostoliskt kyrkoliv överlämnas det till alla som kommer till Linköping 2002 och till dem som av intresse vill läsa det. Om vår kyrka skall ha en framtid behövs många, enskilda såväl som församlingar, som med stort allvar söker sig till källorna och vill leva av dem.

Linköping 2002. I den bedjande kyrkans gemenskap + Bertil E. Gärtner

Ytterligare:

* Att tro som apostlarna Bo Giertz. ProVeritate 1992

* Inte oordningens Gud. Lena Artman/Fredrik Hector m.fl. 2000.

Vettiga gudstjänster? Kontaktpersoner I Själens Nöd:

För att finna andra medlemmar på rimligt geografiskt avstånd, få tips om gudstjänster eller vettig präst i närområdet, tag kontakt med någon av nedanstående:

Skåne/Blekinge: Lena A Artman 0435 44 84 04
Malmö: Gerd Svensson 070 874 39 94
Småland: Mattias Fjellander 0371 173 19
Göteborg: Marie Persson 070 682 41 22
Södermanland: Göran Hallberg 0151 303 04 (tidiga mornar)
Stockholm: Hans Gustafsson 070 594 75 68
 Kåre Strindberg 070 670 59 68
Västeråstrakterna: Anna-Karin Andersson 021 14 68 81
Hälsingland: Ulf Allenbäck 070 776 54 84
Mellersta Norrland: Gunvor Vennberg 073 824 01 16
Norra Norrland: Mats Rondahl 0970 640 09

Prästen Göran Hallberg samordnar förbönspärmen.

Hör av dig om förbön för dig, din eller er församling, bibelstudie-
/gudstjänst-gemenskap, se telefon ovan.

Synodens Tankesmedjas tf debattredaktör och ansvarig utgivare
Oscar Wessman, 072 251 27 04, oscar.wessman@gmail.com

Synodrådet 2019-2020 (20190331).

Ordf. Jonas Nilsson (2020), Hjälmseryd, Ängshuset, 576 94 Stockaryd, 072 931 83 42, nilsson.bja@gmail.com

v.ordf. Lars Gustafsson (2020) Träslövsläge

Ordinarie: Göran Hallberg (2020) Vingåker, John G Ogenholt (2020)

Katrineholm, Boris Pahlm (fyllnadsvald till 2020) Stockaryd, Marie Persson

(2021) Styrösö, Gunvor Vennberg (2021) Vännäs. Suppleanter: Gunnar

Persson (2020) Göteborg, Kerstin Sidenvall Karlgren (2021) Kävlinge,

Oscar Wessman (2020) Skara.

Syftesparagrafen som bön:

– Vi ber, i bön om den Helige Ande efter Bibelns Ord på Svenska kyrkans bekännelses grund, att Herren ville befria, bevara och förnya Svenska kyrkan som en levande och missionerande kristen kyrka som söker den enhet Han bad om för att världen ska tro. I Jesu Namn Amen.